

الهیات و کلیسا

نویسنده: دابلیو. رابرت گادفری

الهیات، حقیقتی که از خدا و راجع به خداست، برای حیات کلیساست. عیسی کلیسای خود را از طریق تربیت شاگردانی که از وی پیروی می‌کنند می‌سازد، شاگردانی که به این حقیقت معترفاند که «او مسیح است، پسر خدای زنده» (انجیل متی ۱۶: ۱۶). شاگردان همان کسانی هستند که عیسی به آنها زندگی می‌دهد تا آنها در راه او و مطابق با حقیقت او قدم بردارند. بنا به گفته‌ی خود عیسی، «اگر شما در کلام من بمانید، فی‌الحقیقه شاگرد من خواهید شد، و حق را خواهید شناخت و حق شما را آزاد خواهد کرد» (یوحنا ۸: ۳۱-۳۲).

در مأموریت بزرگ، عیسی شاگردانش را به سراسر جهان می‌فرستد تا آنها نیز شاگردانی تربیت کنند و کلیسای عیسی را بسازند. اما شاگردان چطور باید شاگرد تربیت کنند؟ عیسی این وظیفه‌ی خطیر را به اختصار و طی دو نکته شرح می‌دهد: شاگردان از راه تعمید دادن و تعلیم دادن شاگرد تربیت خواهند کرد. اگر این کلمات عیسی این قدر آشنا نبودند، بسیاری از ما این بیان خلاصه‌وار را شگفت‌انگیز تلقی می‌کردیم. شاید انتظار تعلیم دادن را داشته باشیم، ولی لحاظ کردن تعمید در این خلاصه‌ی مأموریت تا حدی نامنتظره است. اما امور شگفت‌آور ما را به تأمل و تفکر وامی‌دارند. وقتی به این سخن می‌اندیشیم می‌بینیم که چقدر به‌جا و سودمند بوده است.

در این مأموریت، مشاهده می‌کنیم که شاگردسازی دو بخش دارد: آنها را آوردن و آنها را ساختن. شاگردان کسانی هستند که با تعمید آورده و با تعلیم‌هایی که زندگی را تغییر می‌دهد ساخته می‌شوند.

عیسی توجه ما را به تعمید جلب می‌کند، اما نه به آن معنای محدود از تعمید که مراسم آب ریختن باشد، بلکه معنای وسیع تعمید مد نظر است. این مطلب به وضوح در نحوه‌ی اجرای مأموریت یحییای تعمیددهنده مشهود است. او در اجرای تعمید خبرهای خوب نوید می‌دهد (انجیل لوقا ۳: ۱۸)، به توبه فرامی‌خواند (آیه ۳)، و بر ثمره‌ی توبه تأکید می‌کند (آیه ۸). در تعمید هم موعظه‌ی وعده‌های خدا هست و هم دعوت به واکنش مناسب به آن وعده‌ها. تعمید به راستی شاگردان را وارد می‌کند و از آنها می‌خواهد زندگی ایمانی را آغاز کنند.

تعمید در این معنا برای شاگرد بودن امری اساسی است، زیرا تعمید وعده‌های خدا را مد نظر دارد و تعمیدشونده را به ایمان و تعهد دعوت می‌کند. در تعمید، وعده‌ی اصلی خدا به گنهکاران این است که اراده‌ی خدا گناهانشان را خواهد شست و آنها را خواهد بخشید. وقتی عیسی در «مأموریت بزرگ» به طور مشخص می‌گوید شاگردان به نام پدر، پسر و روح القدس تعمید داده شوند، نشان می‌دهد که وعده‌ی تعمید از خدای سه‌گانه می‌آید و تثلیث ضامن آن است.

نیایش‌نامه‌ی آیین تعمید در کلیساهای اصلاح‌شده‌ی هلندی که در سده‌ی شانزدهم نوشته شده و قرن‌ها در آن کلیساهای بکار رفته است به خوبی نقش‌ها و وعده‌های متمایزی را که به هر شخص تثلیث مربوط است نشان می‌دهد.

این نیایش‌نامه معنای تعمید و وعده‌های تعمید به قوم خدا را شرح می‌دهد، نه اینکه آب تعمید در شخص تعمیدشونده چه تأثیری دارد. در تعمید، خدای پدر وعده می‌دهد که «عهد فیض ابدی با ما ببندد و ما را وارث و فرزندخوانده‌ی خود کند». در تعمید، خدای پسر وعده می‌دهد که «با خون خود ما را از تمامی گناهان بشوید، ما را در پیروان خود در مرگ و رستاخیزش قرار دهد، تا از گناهان آزاد شویم و در برابر خداوند عادل شمرده شویم».

در تعمید، خداوند روح‌القدس وعده می‌دهد که «در ما خواهد ماند، و ما را تقدیس می‌کند... تا سرانجام بی هیچ آلاشی در میان برگزیدگان در زندگی ابدی قرار گیریم». این وعده‌های تعمید نشان می‌دهند که دل و مرکز انجیل ما امید است. تعمید صرفاً مراسمی ظاهری یا اعمال ساده‌ی کلیسا یا ایمانداران نیست. تعمید پیش از هر چیز «کلام آشکار» شده است که کلام موعظه شده‌ی انجیل را ابراز می‌کند: «یحیی تعمیددهنده در بیابان ظاهر شد و به جهت آموزش گناهان به تعمید توبه موعظه می‌نمود» (انجیل مرقس ۱: ۴).

در نیایش‌نامه‌ی تعمید کلیساهای اصلاح‌شده‌ی هلندی، الهیات تعمید برای کلیسا شرح داده می‌شود. معنای تعمید از منظر خداوند در وعده‌ها نشان داده می‌شود، اما از منظر انسانی آن معنا را باید در تعهد جستجو کرد. آن فراخوان به تعهد با قدرت تمام بیان شده است:

نظر به آنکه در تمامی عهدها دو طرف وجود دارد، خداوند ما را از طریق تعمید تجویز و موظف به اطاعت تازه‌ای می‌کند، به بیان دیگر، اینکه ما به این خدای یکتا، پدر، پسر و روح‌القدس چنگ زنیم؛ به او ایمان بیاوریم، او را با تمام قلب خود، با تمام روح و ذهن و قدرت خود دوست بداریم؛ جهان را وابنهیم، ذات قبلی خود را به صلیب بکشیم، و یک زندگی دیندارانه پیش بگیریم. و اگر گاهی از سر ضعف گناه کردیم، نباید از رحمت خدا نومید شویم، و نباید گناه را ادامه دهیم، زیرا تعمید یک پیمان و شهادت تردیدناپذیر است حاکی از اینکه ما با خدا عهدی ابدی داریم.

شاگردن بودن یعنی شنیدن وعده‌ها و سپس باور آوردن و آنها را زندگی کردن.

تعمید لاجرم ما را به کلیسا پیوند می‌دهد. تعمید صرفاً امری فردی نیست زیرا باید شخص دیگری آن را انجام دهد. تعمید را کلیسا در کلیسا انجام می‌دهد. حیات مسیحی حیاتی فردی نیست، بلکه زندگی در جامعه‌ی مقدسین است. عیسی در حال بنای کلیسایش است، و ما قرار است عضو آن باشیم، نه فقط به عنوان پیوندی صوری بلکه به عنوان بخشی کلیدی از زندگی ما به عنوان شاگرد.

عیسی علاوه بر دستور به تعمید، از ما می‌خواهد تعلیم دهیم و زندگی قوم خدا را بسازیم. عیسی در دوران خدمت زمینی‌اش حقیقت را چنانکه شاگردان باید بدانند و آن گونه که باید زندگی کنند تعلیم داد. رسولان عیسی با اقتدار کاملی که از وی کسب کرده بودند کار تعلیم را ادامه دادند. آموزه‌های عیسی، هم آنها که از خدمت زمینی‌اش حاصل آمده‌اند و هم آنها که متعلق به رسولانش هستند، در کتاب مقدس و برای کلیسایش جمع‌آوری و نگهداری

شده‌اند. کلیسا که با وفاداری کامل در پیروی عیسی است الهیات او را از روی کتاب مقدس تعلیم می‌دهد، به نحوی که مسیحیان حقیقت را بدانند و آن را زندگی کنند.

این آموزه از وظیفه‌ای بزرگ سخن می‌گوید. عیسی از کلیسایش نمی‌خواهد حقایق ساده یا بعضی حقایق یا حتی بسیاری از حقایق کلام خدا را تعلیم دهد. او به ما مأموریت می‌دهد تا همه‌ی فرمان‌هایش را تعلیم دهیم. ممکن است حقایق را اولویت‌بندی کنیم، ولی حق نداریم هیچ کدامشان را حذف کنیم. او از ما می‌خواهد این اراده را به طور جامع بشناسیم و زندگی خود را تمام و کمال وقف او کنیم.

یکی از جدی‌ترین مخاطراتی که کلیسا ممکن است برای خود ایجاد کند تغییر آموزه‌های کتاب مقدس است. این کار ممکن است از طریق رد کردن، تحریف کردن، چشم پوشیدن، یا افزودن چیزی به آموزه‌های عیسی صورت گیرد. کلیساهای لیبرال آموزه‌هایی را که از نظرشان به لحاظ عقلانی یا اخلاقی قابل قبول نیست رد می‌کنند. کلیساهای بشارتی نیز اغلب تلاش کرده‌اند مسیحیت را برای غیر مسیحیان جذاب کنند و در این راستا فقط شکل ساده یا نرمی از انجیل را تعلیم داده‌اند.

برعکس، کلیساهای اصلاح‌شده کوشیده‌اند کتاب مقدس را در تمامیتش تعلیم دهند، به نحوی که منعکس‌کننده‌ی استانداردهای اعترافی و سرشار از آموزه و اخلاق باشد.

در کلیسا، هم شبانان و هم مردم مسئول پاسداری این تعالیم هستند. شبانان باید محتوای تعلیمی و نحوه‌ی برقراری ارتباط سازنده با مردم را به دقت طراحی کنند. برای کلیسا کلام خدا مخزن حقیقت است، و شبانان باید آن را تعلیم دهند. آنها باید در برابر فشار اینکه سخنانشان سرگرم‌کننده یا مطابق با روانشناسی عامه‌پسند باشند مقاومت کنند.

به علاوه قوم خدا، به ویژه در یک فرهنگ دموکراتیک، وظیفه‌ای بسیار جدی بر عهده دارد. آنها باید شبانان را تشویق کنند که تمامی اراده‌ی خدا را تعلیم دهند و مشتاقانه از این آموزه‌ها حمایت کنند. در غیر این صورت، کلیسا به شدت نابالغ خواهد ماند. پولس به قرن‌تین چنین هشدار می‌دهد: «و من ای برادران نتوانستم به شما سخنگویم چون روحانیان، بلکه چون جسمانیان و چون اطفال در مسیح. و شما را به شیر خوراک دادم نه به گوشت زیرا که هنوز استطاعت آن نداشتید بلکه الحال نیز ندارید، زیرا که تا به حال جسمانی هستید» (اول قرن‌تین ۳: ۱-۳). همین مطلب در عبرانیان ذکر شده است:

که درباره‌ی او ما را سخنان بسیار است، که شرح آنها مشکل می‌باشد چونکه گوش‌های شما سنگین شده است. زیرا که هر چند با این طول زمان شما را می‌باید معلّمان باشید، باز محتاجید که کسی اصول و مبادی الهامات خدا را به شما بیاموزد و محتاج شیر شدید نه غذای قوی. زیرا هر که شیرخواره باشد، در کلام عدالت ناآزموده است، چونکه طفل است. اما غذای قوی از آن

بالغان است که حواس خود را به موجب عادت، ریاضت داده‌اند تا تمییز نیک و بد را بکنند. (۵):
(۱۱-۱۴)

کلیساهای نابالغ و مسیحیان نابالغ هنوز اسیر جسم هستند و در نتیجه گوش‌هایشان سنگین است. کلیسای بالغ با اشتیاق به کلام گوش می‌دهد تا یاد بگیرد و تشخیص و درستکاری خود را تقویت کند. کلیسا برای شاگردسازی به الهیات نیاز دارد، هم برای آن کسانی که به کلیسا آورده می‌شوند و هم برای کسانی که در حقیقت ساخته می‌شوند. لیگونیر خود را وقف تدارک دیدن محتوای تعلیمی صحیح کرده تا در شاگردسازی مبتنی بر حقیقت کمکی کرده باشد.

مأموریت بزرگ عیسی در راستای شاگردسازی تا زمانی که تمامی برگزیدگان خدا به کلیسا آورده شوند تکمیل نشده است. هنوز کارهای بسیاری در شرایط دشوار بر دوش ماست. اما وعده‌ی عالی عیسی را داریم که ما را در مأموریتمان دلگرم می‌کند: «و اینک، من هر روزه تا انقضای عالم همراه شما می‌باشم» (متی، ۲۸: ۲۰)

دکتر دابلیو. رابرت گادفری یکی از معلمین خدمات لیگونیر و رئیس اسبق و استاد اسبق تاریخ کلیسا در دانشکده الهیات وستمینستر کالیفرنیا است. او همچنین مدرس مجموعه‌ی تعلیمی شش قسمتی لیگونیر با عنوان تحقیقی درباره‌ی تاریخ کلیسا و نویسنده چندین کتاب از جمله *Saving the Reformation* است.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.